

(טו) וספרתם לכם מקצרת השבת מיום הבואכם את עמר התנופה שבע שבתות תקימות תחיינה: (טו) עד מקצרת השבת השביעת תספרו חמשים יום וחקרכתם מנחה חדשה ליהודי: (יו) ממש שבתים תביאו לחם תנופה שתיים שני עשרונים סלת תחיינה חמין תאפינה בפורים ליהודי.

סב: הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

<p>פסוקי חשיבות קס הוספות</p> <p>(א) ויבנה יי ארץ (ב) ויבנה יי ארץ (ג) ויבנה יי ארץ (ד) ויבנה יי ארץ (ה) ויבנה יי ארץ</p>	<p>דלל כר יאספו יערב לעמ אקטו אז זה יבשר. למה דע יאל הנן דרס שמיס ונמקדסי: בנבת עד אנפירם. נכן העירוח כלל היו סלסן: <u>שם</u>, נסמכסה תורה: ביחך. לשה: <u>האם</u> אין תורתי בי. לשמי דכתיב (בישה) (ג) על כגלו מרד מוסיף נדהה מתמ סנרן לעפיק פברי טיח ותלבוהו משמס: וידעת כי סלום אדך. סמן סס לך חל וכן סהלו ללל ססמו" שנלמג שוט לסס להליכסו: אכן סוקדה. נמשמס טעה עמסה: כי סלום אדך. סלימה כלה סמסו כשעה סידבא אדך. ססוס סממלוה</p>	<p>שניכם כאחד טובים רע אומר למד תורה בילדותו לטור תורה בוקותו היו לו חלמידים בילדותו היו לו חלמידים סקנותו <u>שנא</u> בבקר ורע אח ורעך וער אבדו <u>שנים</u> עשר אלף <u>ותים</u> חלמידים היו לו <u>לרבי</u> <u>עקיבא</u> נעבת עד אנפירם וכולן נחו בפרק אחד <u>ספני</u> שלא נדגו כבוד זה לזה והיה העולם <u>שבים</u> עד שנא רע אצל רבוחיט שבדדוס ושנאה להם רמ ור יהודה ור יוסי ורבי שמועון ורבי אלעזר בן שמוע ורבי הם בר אבא ואיתכא ר' חייא בר אבין כולם מתו <u>מיחה</u> רעה מאי היא איד נחמן אסרה איד מתנא הלכה כרבי הושע אמר רבי תנודוס איד תילאי "כל אדם</p>	<p>עין כחשם ג' טענה</p> <p>ג' א יי ספרי ספרי למה סלסו ס וקס סמן ס סמן ס סמן סמן ס סמן ס סמן ג' א יי ספרי ספרי סמן ס סמן ס סמן סמן ס סמן ס סמן ג' א יי ספרי ספרי סמן ס סמן ס סמן</p> <p>כדלמרי סגסרסין (ססא) דף סו יסס) ולט"ג דקסן לה סקיס ליה רמן סולין כדלמרען נקמן (ג) כפרן אלמנה דף סג) מ"מ להכי סקיס ליה סולין דלל סדל סעילתו כעילת וסח"ס <u>והנושא</u> אח נח אחותו. סירס לשכ"ס דה"ה נח סח"ס סל לחוחו נקט לפי סמסלנתו ככרס"ס וסכה שוטל כהה ור"מ אומר דוקל נקט נח לחוחו לפי ססל סח"ס מוט כדלמרי"ס חנמיס חמין לחסי הל"ס" כמלטה</p> <p>העמידו תורה אותה שעה תנא כולם מתו מפסח ועד עשרת אביר רב חמא בר אבא ואיתכא ר' חייא בר אבין כולם מתו מיחה רעה מאי היא איד נחמן אסרה איד מתנא הלכה כרבי הושע אמר רבי תנודוס איד תילאי "כל אדם</p>
---	---	--	--

אלו הן הנחנקין פרק עשירי סנהדרין פו.

<p>עין כחשם ג' טענה</p> <p>א א יי ספרי ספרי כמה סלסו ס וקס סמן ס סמן ס סמן ג' א יי ספרי ספרי סמן ס סמן ס סמן</p>	<p>מונמצא כדו קא אפנא. מימה דעסוטה ס' פעלה ערוסה (דף סס) דרשינן כי יתנא פלג סרט (למרי וסטרין ער סרוכט עמדי כוכביס ר"ל דהסס כמיס סלדמה וכו' כמו כדו דבאל וסכר קסה דרשינן ס' כחל דערסין (דף לו) (ס) גבי כמי ער תומה ומלל סרט למרי סלל ימסר כרתיק ונלל נקחנ ר"ל ככרי נקוטורס דככל מרסיל דקרס"ס: רצא עבד סאין לו אחיה. סירס נקוטורס עכד חן לו לחיה</p>	<p>תני תנא. לך מתני דקחי מנר לאבו חייב: סתם ספרא. חודה כחסיס: סתם ספרי. ספרי: דכנר ומסנה תורה והלי סמחל דר יתנל לים כמסנה תורה הול: אליבא דרבי עקיבא. ממה סלמה מר עקיבא חמרוס: של בית סלורי. לא רלס להכיר סתם סמסוכן היו וסנה לא היו טהנין כמס סהיו כרסס דרין נכח לחל חנמיס ונמיס והיו מל"ן פמה עס נמי חכריק ולל סמסימדין: ונכבא. קרל ימיה סול דחי ללמד סמלל כעדיס</p> <p>רילמא הא ריש ורא רבנן לא ס"ד דאמר ר' <u>יוחנן</u> סתם מתני ר' מאיר סתם תוספתא ר' נחמיה סתם ספרא רבי יהודה סתם ספרי רש וכולהו אליבא דרעו! רעוב אח כנו: מאי</p>	<p>פסוקי חשיבות קס הוספות</p> <p>(א) ויבנה יי ארץ (ב) ויבנה יי ארץ (ג) ויבנה יי ארץ (ד) ויבנה יי ארץ (ה) ויבנה יי ארץ</p>
--	--	---	---

הלכות פסח סימן תצג

תצג. דיניס הנוהגים בימי העמר, וכו' ד' סעימים:

א אנוהגים (א) שלא (ב) לשא אשה בין פסח לעצרת עד ל"ג לעמר. (ב) מפני שבאותו זמן מתו
חלמידי רבי עקיבא, יאכל (ג) לארס ולקדש (ג) שפיר דמי. ונשוואין נמי. מי שקפץ ופגס (ד) אין
עונשין אותו: הגה סיהו. סל"ג כעקר ואילן (ה) הכל (ג) שבי (אבדדוס וכו' ומנהגים): ב אנוהגים שלא להסתפר
(ו) עד ל"ג לעמר. (ו) שאומרים שאז פסקו מלמות. ויין להסתפר עד יום ל"ד כבקר. האלא-אם-כן

כף או"ח - סימן תצו החיים

(ו) שם. שלא לישא אשה וכו'. הוטעם שלא להרבות בשמחה מפני שבאותו זמן מתו תלמידי רבי עקיבא. טור. ומכל מקום ברכת שהחיינו מותר לומר באלו הימים מן הפסח עד ל"ג, והגם דכחוב לקמן סימן תקנ"א סעיף י"ז טוב לזוהר מלומר שהחיינו בין המצרים וכו', שאני חרבן בית המקדש רחמיד לן טפי.

(ה) שם. מפני שבאותו זמן מתו תלמידי רבי עקיבא. ולסיבת היותן ממוחק דקטנות לכן היו מבחינת הדינין הקשק והיו קנטרין ושונאין זה את זה כמו שאמרו ז"ל שלא היו נוהגין כבוד זה לזה (עיי' יבמות ס"ב ע"ב ובסוף מדרש קוהלת), וכאשר באו ימי העומר שבין פסח לעצרת שאז הוא זמן קטנות והם ימי הדין ואז הוא זמן יניקת החיצונים לכן פגעה בהם אז מרת הדין של הקטנות על שלא נהגו כבוד זה לזה ומתו בימים ההם בהיותם קטנים ולא הגיעו להגדיל ולהאריך ימים לסיבה הנוכרת, וכבוא יום ל"ג לעומר

או נתגלה קטנות שני שהוא שם אכרס"ס והנה הוא חילוף שם אלהים (עיי' לעיל סימן תע"ג אות ד) אשר הוא בחינת רחמים בסוד אלהים חיים ואז פסקו מלמות. שער הכוונות דף פ"ו סוף ע"ד וריש דף פ"ז, פרי עץ חיים שער כ"ב פרק ז'. וכל זה שעושין זכר כדי להתרחק מהשנאה והקנאה והתאוה והגאוה והכבוד ולקנות מרת האהבה והענוה והשלום ולכן כתב בשער הכוונות דף א' ע"ג להזוהר מאד בענין אהבת החברים העוסקים בתורה ביחד יעו"ש. ועיי' לקמן אות כ"ו:

(ו) שם. מפני שבאותו זמן מתו תלמידי רבי עקיבא. ובשבלי הלקט וכרכינו ירחס כתבו עוד שני טעמים, אחד לפי שמשפט רשעים כגיהנם לרבי יוחנן בן גורי מפסח ועד עצרת (עדיות סוף פרק ב'), ועוד שהם ימי דין על התבואה שלכך העומר היה בא מן השעורים יעו"ש. חק יעקב אות ג':

רמב"ן - פרשת אמור - ויקרא פרק כג פסוק לו

וצנה בחר המצות שכעה ימים בקדשה לפניהם ולאחריהם כי פלם קרושים ובחובם ה', ומנה מפני תשעים וארבעים יום שכעה שבועות כימי עולם, וקדש יום שמיני כשמיני של חג, והימים הספורים בינתיים כחלו של מועד בין הראשון והשמיני בחג, והוא יום מסן חורה שהראם בו את אשו הגדולה ודבריו שקעו מחוף האש.

ולכך יקראו רבותינו ז"ל בכל מקום חג השבועות עצרת, כי הוא כיום שמיני של חג שקראו הכתוב בן. וזהו מאמרם (חגיגה יו.), שמיני רגל בפני עצמו הוא לענין פז"ר קש"ב, ומשלומין

דראשון הוא, כי הוא אצילות הראשונים ואינו באחדות שלהם. ולכך יזכר בקדשת כל הכבוד (דברים טו טו) בשלש דגלים, חג המצות וחג השבועות וחג הסוכות שבעת ימים, ולא יזכיר השמיני, כי שם אמר יראה כל זכורך וגו', והנה זה מבאר.

מסכת אבות פרק שלישי

יו. רבי אלעזר בן עזריה אומר, אם אין תורה, אין דרך ארץ. אם אין דרך ארץ, אין תורה.

רבנו יונה: רצה לומר, שצריך תחילה לתקן את עצמו במידות, ובוה תשכון החורה עליו, שאינה שוכנת בגוף שאינו בעל מידות טובות.

שערי השער השני קדושה כסנפ הנמשך ע"י מדות המנונות

הנה, ענין המדות — הן מוסכעות באדם בגפש השפלה. הנקראת: "יסודית", הכלולה מארבע בחינות: הזומם, הצומח, המבטח, המדברת, כי גם הם מורכבות מסוב ורע. והנה, בגפש הזה תליות המדות הטובות הרעות, והן כסא יסוד ושורש אל הנפש העליונה השכלית, אשר זה תלויין תריג מצות התורה, כגיל בשער ראשון. ולפיכך, אין המדות מכלל התריג מצוות ואמנם, הן הכנות עיקריות אל תריג המצוות — בקומם או בביטולם, יען כי אין כח בגפש השכלית לקיים המצוות על ידי תריג איברי הגוף, אלא באמצעות נפש היסודית המחוכרת אל הגוף עצמו, בסוד: "כי נפש כל בשר דמו בגפשו הוא". ולפיכך ענין המדות הרעות קשים מן העבירות עצמן מאד מאד. ובוה תבין ענין מה שאמר רז"ל: "כל הכועס — עובד עבודה זרה ממש", שהיא היותר שקלה מכל תריג המצוות. וכן אמרו: "מי שיש בו גסות רוח הוא ככופר בעיקר", וראוי לגדעו כאשירה, ואין עשו ננער וכר", וכאלה רבות הבן זה מאד, כי לחיות עיקרים ויסודות — לא נמנו בכלל תריג המצוות, התליות בגפש השכלית.

תמצא, כי יותר צריך ליהרר ממדות הרעות יותר מן קיום המצוות עשה ולא תעשה, כי בהיותו בעל מדות טובות — בנקל יקיים כל המצוות ובוה תבין גם כן דברים מתפזק שאמר רז"ל בענין המדות, כי: הענה השפלות מביאין לידי רוח הקדש, ושורה עליי שכניה, ואמר אליהו דל: "אין התורה מתפרשת אלא במי שאינו קסדן, אף אני אני נגלה אלא למי שאינו קסדן, וכמו שמצינו: "שלחו מתם: איזהו בו העולם הבא? כל שהוא שפל בך וענותן וכר"י¹⁰, וכאלה רבות. לא זכרו בהן קיום המצוות, אלא המדות הטובות. ושים עיניך לדברים אלו, ותצליח דרכיך בלי ספק.

1. ויקרא י, יד. 2. בוהר הקדוש בראשית כו ב ובמחש "לשלים" מ' טז, וגירסא: כאילו עובד עבודה זרה. 4. סוטה ד, ב; ת, א. 5. עבודה זרה כ, ב. לועת רבי יהושע בן לוי; עיין שם בתוספות ד"ה "ענה". ולקמן בחלק זה, בשער השלישי, הביא רבינו: "הסידות מביאה לידי רוח הקדוש". 6. סוטה ה, א, עיין שם. 7. כלה רבתי סוף פרק ה. 8. שם איתא: "למי" 9. סנהדרין פ"ג, ב. 10. זה לשון הגמרא: "ענותן ושפל-ברך, שייף עייל שייף נסיק, וגרים באורייתא תדירא, ולא מחזיק סיבותא לנמשיה".

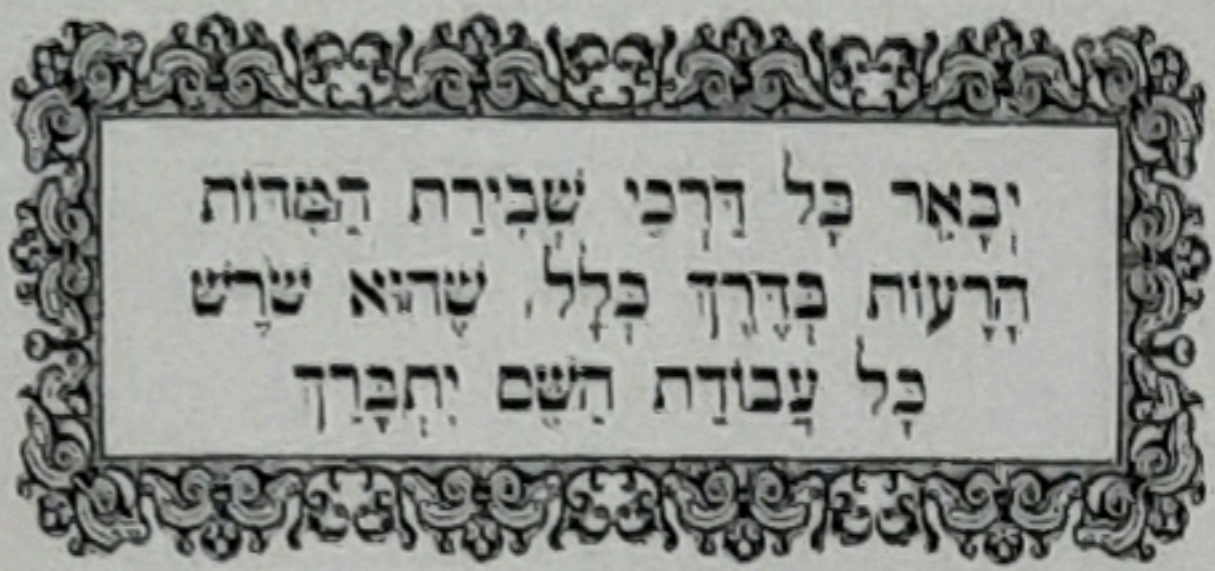
אגרות חזון איש - חלק א - אגרת ג

ידעת התורה אין זה ששוטו של סוגיא בחיי אדם. כי הלא אמרו אפי ר"ת מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה, המיתה שבכאן הוא הנטי' ממשוטו של החיים, לעומקו של החיים. לתוך טובו של החיים, כל שהאדם מרבה בשבירת המדות מרבה חיים, כי שבירת המדות היא הדיגת העצמים השטחיים, ומיתה של היצור. הממלא כל הגוף, הוא החיים המולין בדרכה של תורה. מדות המשתתות רבות הנה, הם עצמו ובשרו של האדם, והכמית אחת מהן המית את עצמו ומקצת עצמו ככל עצמו, ואמנם מיתה זו תחיה בעלית דברי תורה מתקיימין בידו.

אבן שלמה

פרק א

ליקוטי הגר"א א

(א) כל עבודת ה' תלך בתיקון המדות. הולך בישורו ירא ה' וגלוו וקדו' בוזהו. מי שהולך ברוך הישר, יבוא לידי יראה, ומי שמעקם דרכיו יבוא לבמות ה', כי הכל תלוי במדות. (פסל ד, ב)

(ב) שהם כמו לבוש למצוות וכללי התורה. זכור שלום לכל ירעו. וזכור שלום הוא במידות טובות. לפי שהמידות טובות הן יותר מכולן כמ"ש ובשער קדשה למתחזי ח"א סעו ב' הרר בממא) שלא נכתבו המדות טובות בתורה כי הן טללין כל

(א) וכל עבודת השם תלוי בתקון המדות (ב) שהם "פמו לכוש למצוות וכללי התורה. (ג) וכל החטאים מושרשים במדות, והמדות

בקיורתו: 1. כסל' ה' ב / כב' ה' / אסתר י' ג / שהים א' ה / ישעיה י"א ה. 2. ביצור על י"א היקנים אחרתים תיקן ג' / ביאורי אגרות ר"ת ב"ק.

התורה, כמ"ש (ע"י שבת קה). ובמכ"ס ה"ל רעות פ"ב ה"ג) 'כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה', וכל המספר לשון הרע ככופר בעיקר (שדכן סו"ו), וכן כולם, ושלוש הוא הכלל מכל המידות והוא הלבוש של כל המידות. וז"ש (עוקצין פ"ג יב) 'לא מצא חקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלוש', והיינו שהכלי צריך שיהיה יכול לקבל הכל, ולא מצא חקב"ה מי שיהיה יכול לקבל אלא השלוש, שהוא הלבוש של כל המידות, והמידות הם כלל של המצוות. והיינו ברכה כהנים שהם ר' ברכות, ה' כנגד ה' חומשי תורה והששית היא נגד המידות, ושלוש הוא כלל של כל המידות, לכן סיים ב"שלוש', ולכן גם חשי"ס משניות מסיים ב"שלוש', כי הם ג"כ נגד ששה הג"ל. (ביאור בילת אסתר י' ג) ותלמודם מסכת אבות ואבות דר' נתן כי דרך ארץ קרמה לתורה י.

(ג) וכ"ל החטאים וכו', החטאים מושרשים במידות והמידות מושרשין בדי יסודות, כמ"ש שהתארה

א. ע"י המידות. ב. ולהלן פ"ב ס"א כתב רבינו: כלל המדות רעות הם כעס תאוה וטאה, שהן הקנאה [עין רעה] החאוח [נפש רחבה] והכבוד [רוח נכונה] ע"ש. ג. "שר" הוא בשם דרכיו ומחזתו בשכלו, ומעמיד אוחס בדרך הישר עפ"י החרדה. (ביאור פסל ב' ז)

פרק א

מושרשין בארבעה יסודות.

ב

(ד) עיקר תיות האדם, הוא להתחזק תמיד בשבירת המדות, ואם לאו למה לו חיים.

בקיורתו: 3. כסל' ד' יג.

יסוד המיס, והארומה מהאש, ומהן התאוני [מהמים] והכעסני [מהאש], ומחידוקה [דח] השיחה, ומהשחורה [עפר] העצבות.

(ד) עיקר תיות האדם וכו', 'החזק במוסר אל תרף נצרה כי היא חייך'. אחוז את המוסר' שהתחלת בו ותחזק את עצמך במוסר, אפילו לפי שעה אחת אל תרף את עצמך מן המוסר, אלא ארובה תוסיף תמיד גרדים ומצוות על המוסר שלא תבוא לידי רפיון, 'כי הוא חייך' כי מה שהאדם חי הוא כדי לשבור המידה שלא שבר עד הנה, לכן צריך תמיד להתחזק, ואם לא יתחזק למה לו חיים.

העדות וביאורים 1. ע"י בליקוטים שהובא המקורות מדברי רבינו, והנה לפי ששוטו נראה כנתתו שעיקר חיות האדם בשלום הוא לשכר מרהיבו, חז"ש יצרה כי הוא חייך, וע"י בכלואי אכן ס"ב שהובא לישון רבינו שכתב: 'וכל ענין ביאח האדם כעוה"ז הוא לתקן את נפש הבחמי. שהיא לכוש לנפש השכלי שהיא עיקר האדם'. 2. פי אש רוח מיס עפר, ובשער קדושה לסהרתי (הרר במכוא) כתב שמיסוד האש נמשך הגאווה והכעס, מיסוד המיס נמשך תאוה התענוגים וחמרת הממון, מיסוד הרוח נמשך הריכוז וכל החטאים החלויים כלשון, ומיסוד העפר העצלות והעצבות, וכן מובא בליקוטים מדברי רבינו בביאורי אגרות.

1. ע"י בליקוטים שהובא המקורות מדברי רבינו, והנה לפי ששוטו נראה כנתתו שעיקר חיות האדם בשלום הוא לשכר מרהיבו, חז"ש יצרה כי הוא חייך, וע"י בכלואי אכן ס"ב שהובא לישון רבינו שכתב: 'וכל ענין ביאח האדם כעוה"ז הוא לתקן את נפש הבחמי. שהיא לכוש לנפש השכלי שהיא עיקר האדם'.

וכולן מתו וכו'. פי' (שם ע"ב). אמרו שנים אלף כאשר נוהג כבוד בחבירו דבר זה הוא עצם החיים, וכמו שאמרו בפר' בני העיר (מגילה כ"ז ב') שלא נהגי כבוד זה לזה, במה הארכת [ימים] לא נתכבדתי בקלון חברי, ובארנו ענין זה ג"כ בברכות (כ"ח ב') אצל למדנו אורחות חיים הזהירו בכבוד חבריכם, שם בארנו דבר זה כי הוא אורח חיים ממש, ואלו שלא גזרו לכך מתו, ומה שמתו מפסח עד עצרת, אף שהזמן הוא יותר טוב מכל הזמנים עם כל זה מתו, וגם מתו באסכרה מיתה משונה, להודיע שחטאו ולא יאמרו בטבע מתו. ועוד יש לפרש כי הזמן הזה מפסח ועד עצרת מורה על כבוד התורה, ומדרגת התורה שהיא מתעלה עד שער החמישים, ולפיכך הספירה ז' שבועות מדרגה אחר מדרגה, והם לא נתנו כבוד לתורה לנהוג כבוד זה בזה, ולפיכך מתו מפסח ועד עצרת דוקא, והיו מתים שלא היו נותנים כבוד [הוא מספר זה] דהיינו ל"ב יום ובל"ג בעומר פסקו. אע"ג דאמר שמתו מפסח ועד עצרת, מ"מ הגזירה פסק בל"ג בעומר שלא חלו יותר רק אותם שחלו מקודם ל"ג בעומר מתו לאחר ל"ג בעומר.

ועוד יש לך לדעת כי הכבוד הוא נקרא אור רכתיב (יחזקאל מ"ג) והארץ האירה מכבודו, וידוע

עולם

נתיב התורה - פרק יב

נתיבות

ובפרק תבא על יבמתו (יבמות ס"ב ע"ב) אמרו שנים עשר אלף זוגים תלמידים היה לו לרבי עקיבא וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה והיה העולם שמש עד שבא רבי עקיבא אצל רבותינו שבדרום ושנאה לרבי מאיר ורבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמוע ותם העמידו ונתנה באותה שעה, תנא כולם מתו מפסח ועד עצרת אמר רב חמא בר אבא ואיתימא רבי חייא בר אבין כולם מתו מיתה רעה מאי היא אסכרה עד כאן. פירוש כי בתורה נאמר בזה (משלי ג') אורך ימים בימינה ובשמאלה עושר וכבוד, וכאשר לא נתנו כבוד בתורה ניטל מהם גם כן אורך ימים. ומה שאמר שמתו מפסח ועד עצרת, יש לפרש כי הזמן הזה מפסח ועד עצרת מורה על כבוד התורה, כי הספירה ארבעים ותשעה יום עד מתן תורה כי התורה היא מתעלה עד שער החמישים, ולפיכך

הספירה ז' שבועות מדרגה אחר מדרגה עד שער החמישים, והם לא נתנו כבוד לתורה לנהוג כבוד זה בזה, ולפיכך מתו מפסח ועד עצרת דוקא, והיו מתים שלא היו נותנים כבוד [הוא מספר זה] דהיינו ל"ב יום ובל"ג בעומר פסקו. אע"ג דאמר שמתו מפסח ועד עצרת, מ"מ הגזירה פסק בל"ג בעומר שלא חלו יותר רק אותם שחלו מקודם ל"ג בעומר מתו לאחר ל"ג בעומר.

ודו"ק: מפני שלא נהגו כבוד זה לזה כו'. ולא חש כ"א מהם על כבוד תורה של סמרו דאין כבוד אלא תורה ולכן מתו נמדה זו כי היא חייך גו' ואמרו שמתו במיתה אסכרה דאפשר דכ"א דינר לשון הרע והיה מספר נגזרות חבירו וסימן ללשון הרע אסכרה כדאמרין פרק כ"מ ג] ואמר שמתו בן פסח לעלמא להורות שמתו נהגה כי הוא הזמן ממונע לנתיבות וקרוב לרסואה כדאמרין נשכח דן כל שקייני טבא בן דינחא לעלמא וק"ל: כ"א אדם

